Ileana-Lucia Floran

PAŞI

EDITURA "Emma"
ORĂŞTIE - 2007

Ileana-Lucia Floran

PAŞI

EDITURA "Emma®"

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FLORAN, ILEANA-LUCIA
Paşi / Ileana-Lucia Floran. - Orăştie : Editura Emma, 2007
ISBN 978-973-87933-4-7

821.135.1-1
821.135.1-32

Redactare computerizată : Imprimeria " EMMA "
Coperta : Ileana - Lucia Floran
Tipărit : Imprimeria " EMMA "

e-mail : office@emma.ro ; Tel./fax: 0254.241246
http://www.emma.ro

Paşi prin roua timpului

Aflată la cea de-a doua apariţie editorială, Ileana-Lucia Floran se prezintă de această dată cu un mănunchi de creaţii diferite ca gen, orânduite într-un singur volum, ce îl oferă cititorilor ca pe un mărţişor - cartea apare în luna martie - alcătuit din două magice fire - albul poeziilor şi roşul povestirilor. Cele două genuri se împletesc fericit într-o apologie a trăirilor intense şi intrinsece.

Coborâtoare dintr-o familie de intelectuali dăruiţi profesiei de dascăl, iubitori ai ştiinţelor exacte dar şi ai artelor, Ileana nu-şi dezminte obârşia şi rămâne o fidelă şi fină iscoditoare a sufletului uman.

Poeziile sale îţi învăluie sufletul, ca o iederă veşnic tânără, îmbătându-te cu mesajul lor de iubire şi beatitudine, al dragostei pentru oameni, dar emanând uneori şi câte o scânteie de revoltă împotriva celor ce n-o înţeleg, ba chiar o umilesc. Ritmul perfect al poeziilor le facilitează confesiunea, iar imaginile poetice, cu totul remarcabile, la transformă într-o lectură agreabilă. Rareori apelează la rimă, dovadă că tematica şi iscusinţa versificaţiei - preponderent liberă - reuşesc să triumfe şi în absenţa ei. Atât în poezii cât şi în proză răzbate imaginea copilăriei, a fiinţelor dragi, care o urmăresc încă în patetismul evocării

trecutului, filtrat prin emoţia sentimentelor. Lacrima - fie că este expresia bucuriei sau a durerii - apare ca un laitmotiv în multe dintre poezii, ea purtând în cristalul său efemer flacăra dragostei sau deznădejdea în faţa inevitabilului destin. Poeta este o pasionată a cugetării, are voluptatea desfăşurării trăirilor intime, introspective şi se remarcă prin sinceritate, probitate şi prin zborul îndrăzneţ al gândului. Din versurile sale ţâşnesc esenţa concentrată a pasiunii, experienţa de viaţă, dar şi revolta sau credinţa. O ploaie caldă, cu stropi de iubire cristalini, ne inundă sufletul până în cele mai ascunse cute, atunci când citim poeziile Ilenei Floran.

Unele dintre povestirile volumului au caracter autobiografic, amintind cu bucurie nedisimulată de anii regretaţi ai tinereţii, alături de bunici.

„Ochii deschişi ai destinului" - povestire care oferă şi titlul capitolului, abundă în coincidenţe fericite, inducând intuitiv deznodământul.

PAŞII Ilenei, energici şi hotărâţi, pătrund cu temeritate în lumea feerică a creatorilor de frumos, însoţiţi de spontaneitatea expresiei şi originalitatea demersului.

Miron Simedrea

AMĂGIREA CLIPELOR

- poezii -

Ai stat cu mine prea puţin...

surprinzător
chiar şi pentru mine
care ani de-a rândul
mi-am impus
să nu-mi exteriorizez
sentimentele
şi să-mi închid foarte bine
carapacea
în care mă autoexilasem...
dintr-o dată
îmi doresc
să stăm
alături
şi să-ţi povestesc
absolut tot
ce-am mai făcut
în ultimii – mulţi – ani,
de când
ai plecat spre linişte...
surprinzător,
fiindcă nu am făcut asta
niciodată;
ai stat cu mine prea puţin

şi nici măcar
nu eram conştientă
de existenţa ta;
erai „mama”
şi-atât.

Al nouălea cer

Vino,
să privim împreună
al nouălea cer
ridat de liniile aeriene...
luminiţele care pâlpâie
tulburând somnul
stelelor bătrâne
şi nepăsătoare...

Vino!
şi nu uita
să închizi uşa în urma ta
ca nu cumva
boarea nopţii
să pătrundă
printre gândurile mele secrete,
pe care le-am lăsat
în sertarul de sus al bibliotecii,
printre fotografii,
poezii şi crochiuri...

iar ele,
sub mantia nopţii
să-şi încerce
periculos
norocul în lume,
printre stelele
căzătoare de-acum,
ucise de îndelunga frustare;

şi încă ceva...
adu cu tine
un strop de iubire;
ultima dată
mi-ai spus că mai ai
pusă deoparte...
pentru situaţii neprevăzute.

Cred
că tocmai am alunecat
într-o asemenea situaţie...
poţi crede?

Amăgirea clipelor

tresar din somn cu gândurile destrămate...
mă regăsesc mereu în acelaşi loc
în acelaşi timp,
întorcându-mă spre tine,
tinereţea mea

în amăgirea clipelor alunecânde prin
pânza freatică a vieţii
păşesc tiptil,
adulmec umbra ta şi mă înalţ pe vârfuri
să te zăresc măcar pentru o clipă
în fanta de lumină pe care mi-o deschide
amintirea

intru în panică: nu eşti acolo
şi singurele urme vizibile
duc spre mine;
să-mi fii oare şi-acum alături?

Aripa amintirii

am simţit atingerea amintirilor
pierdute-ntr-un sertar
nedeschis de mulţi ani
de când
reamenajându-mi gândurile
am aşezat în dreptul lui
masa uitării
în aşa fel
încât să nu mai am acces
decât
după ce reuşesc să-mi preschimb
lacrimile
înroşite de sângele amurgului
pe care
vrând să-l folosesc
pentru a găsi un antidot
l-am lăsat să curgă
în eprubeta timpului.

Avalanşă

probabil că lacrima
din colţul ochiului
e un strop din ploaia care
nu se mai opreşte
acoperindu-mi mintea
cu o avalanşă de gânduri...
un efluviu
căruia nu mă pot opune
dacă nu vreau să pierd vreun gând...

Cireaşa de pe tort

sub masca glumei inocente,
mă umiliţi
în propria mea lume
şi vă distraţi
privindu-mi ochii umezi
(de râs şi plâns deopotrivă);

de fapt,
vă plâng pe voi:
bufoni lipsiţi de suflet,
a căror răutate
mă scârbeşte,
căci punctul vostru de vedere
vă limitează universul
la vorbe şi mândrii deşarte...

iar eu, care nu ripostez
(nu meritaţi)
par - conştientizez cu nepăsare -
o victimă perfectă...
sunteţi siguri

Crez

trebuia să existăm...
eram visul frumos al Celui
ce ne-a creat într-o dimineaţă,
inoculându-ne forma serpentină...
aşa, simplu,
ca să avem „ceva" din Calea Lactee,
s-o păstrăm în eul nostru,
să-i aparţinem;
iar gândurile noastre,
Îl caută de atunci ineluctabil,
propagându-se în eterul spaţial
în aceeaşi formă serpentină,
ştiind că trebuie
să-L găsească şi să-L venereze!

Cum rămâne?

Încotro vrei să mergi
aşa singur,
fără să spui nimănui,
fără să te consulţi cu nimeni,
fără să te cerţi,
fără să te plângi
de toate neajunsurile
reale sau închipuite?
Încotro te poţi îndrepta
aşa,
fără să iei seama
la restricţiile
impuse
împotriva voinţei tale
ba chiar
împotriva principiilor tale...
încotro?
ai măcar
cea mai vagă idee?
da?
şi-atunci,
cum rămâne cu viaţa?

Dar sau blestem?

port pe umeri firul subţire şi dur
primit în leagăn
de la ursitoarele-mi
oarbe, surde şi mute.

uneori
îl simt apăsându-mă
dar îl ignor,
sperând ca odată şi-odată să mă obişnuiesc cu el.

ştiu...
ar fi trebuit să încep deja...
firul se deapănă singur...
e lung,
parcă nesfârşit
iar ghemul e din ce în ce mai mic,
îl scap printre degete
în locuri greu accesibile
sau îl uit pur şi simplu,
ca pe-o umbrelă
pe marginea unui vis ciclic
care reuşeşte să se înfiripe
dincolo de gardul energetic

pe care mi l-am impus ca să-mi păstrez
neatinsă sincopa durerii...

în afară de asta,
sunt multe tentaţii,
adevărate capcane în care
pot să cad uşor, foarte uşor
printr-o simplă silabă nelalocul ei
şi atunci,
în loc să-mi folosesc firul drept călăuză
spre lumina dinafara labirintului,
pot foarte simplu
să mă trezesc
prinsă în mijlocul ghemului...

uneori mă gândesc
să nici nu mai încep;
să port pe umeri
firul vieţii...
ca şi cum nu l-aş fi primit...

Definiţia fericirii

sunt exilată aici,
pe o insulă pustie,
fără a mai avea vreo legătură
cu exteriorul...
totuşi, nu ştiu exact
dacă e o binefacere
sau o pedeapsă;
ar putea fi definiţia fericirii:
am scăpat de insistenţa telefonului,
de vacarmul străzii,
de mâncărurile fast food
şi am ajuns direct în paradis:
foşnetul valurilor înspumate
mă învăluie...
totuşi, nu sunt fericită,
sunt singură
şi-ncepe să-mi lipsească
viaţa mea de zi cu zi,
cu bune şi rele
şi mai ales
iubirea ta
şi visele
pe care ni le făceam împreună...

ştii ce?
lasă totul
şi vino pe insula mea!

Dimineţi la indigo

toamna,
toate dimineţile par identice...
ceaţa rece şi umedă
pătrunde prin geamul întredeschis
alungând visele calde,
răsfoind cartea de pe noptieră,
umbrind lumina palidă a veiozei
şi ferindu-se
numai de aburul aromat
al ceaiului de mentă,
care susură cuminte...
ce zi o fi astăzi?

Ecou

dinăuntrul durerii lovite de zâmbet
alunecă în stropi perfecţi
lacrimi
care se sparg de caldarâm
devenind piramide de ceaţă...

îmi aud inima prin toţi porii;
de azi-dimineaţă a luat
formă de frunză
şi se zbate să rupă zăgazurile firii,
să nu alunece în neant;
pulsează concentric
într-o mişcare
de perpetuum mobile,
spre interiorul incandescent...

durerea va reîncepe
când ceaţa se va ridica...

Examen final

aş vrea pur şi simplu
să mă ridic şi să plec...
simt că nu sunt destul de bine pregătită
şi nu e un examen oarecare

dar
nu pot să renunţ
nici să-l amân sau să-l repet
sunt obligată
să rămân până la capăt.

- „mai aveţi câţiva ani pentru a vă termina
lucrarea!”
- „câţi?” - întreb fără să-mi dau seama...
- „poate destui!” - mi se răspunde în surdină
aşa că mă cufund cu totul în lucrare
fără să-mi mai pese de altceva
şi mă zbat să ajung la final...
tema nu mi se pare exagerat de grea
numai că domeniul este foarte vast
şi trebuie să mă concentrez foarte mult
pentru a nu uita vreun amănunt...

-„mai aveţi cinci minute pentru a verifica...”
privesc în jur, ca trezită dintr-un somn adânc:
când or fi dispărut toţi din jurul meu?
de când sunt singură?

încă mă urmăreşte sentimentul
că ar trebui să mă ridic şi să plec;
poate aş putea încerca, totuşi,
să repet examenul...cândva...

-„mai aveţi o eternitate pentru a regreta...
(ceea ce-aţi făcut laolaltă cu ceea ce n-aţi făcut)”

închid ochii...
rămân;
nu mai plec niciunde.
aştept...nota!

Identitate

în jurul meu
nu există nici o oglindă...
îmi pipăi chipul
cu speranţa că e la fel
cum mi-l amintesc
de pe vremea în care
îl zăream
în câte o lacrimă
lăsată să scape
din închisoarea zăbrelită
a pleoapelor...

de mult nu mai am lacrimi...

În spatele aripilor

Am eliberat ochii
închişi
din spatele aripilor fâlfâitoare
ale inimii,
să se deschidă
asupra tuturor celor
înconjurătoare,
lucruri
sau
sentimente
de-a valma,
în speranţa că voi descifra
adevărul;

Râdeţi?
a, sunteţi dintre aceia
care nu cred
în existenţa adevărului...
în cazul acesta,
vă dau un sfat:
eliberaţi-vă ochii,

poate veţi reuşi să găsiţi
măcar adevărul propriu
dacă nu cel absolut...

Invazia emoţiilor

Emoţiile
pe care le respinsesem
cu înverşunare
până deunăzi,
m-ajung din urmă,
ba limpezi, imaculate,
ba dureroase, sâcâitoare,
fiind, aşa cum le ştiam dintotdeauna,
cu două feţe;
le aud rostogolindu-se
ca un bulgăre imens
pe o pârtie nouă
şi strig
cu disperarea celui
care simte cum se prăbuşeşte în gol;

Brusc
le văd zâmbindu-mi perfid;
nu par să aibă nici un fel de resentimente...
simt
cum mă bat amical pe umăr
şi toată panica se risipeşte;
e drept

că nu mai recunosc fusul orar
şi trăiesc
ciudat,
doar la îmbinarea
dintre zi şi noapte...
dar asta e o altă poveste,
a cărei realitate
n-o s-o recunosc niciodată;

acum
nu am decât două alternative:
să le accept
şi să supravieţuiesc
atacului lor perfid
sau
să le ucid
cu zâmbetul pe buze.

Magie cu noapte şi muzică

e-o noapte dintre acelea
care plutesc departe de tine,
pe tărâmurile bizare ale nepătrunsului
şi-n care nu înţelegi
ordinea firească a partiturii...

şi uite,
profesorul corepetitor
nu e atent,
priveşte stelele
şi jocul lor
de-a v-aţi ascunselea...
iar tu,
răsfoieşti filele
haotic,
iar noaptea-ţi zâmbeşte magic;

melodia sună straniu.

Nu mai pot plânge

chiar dacă va trebui să-mi ucid
şi lacrimile încă nenăscute,
nu mai pot plânge...

ţi-am prins pe retină chipul
şi lacăt am pus ochilor
obosiţi,
ca să nu-l pierd...
să-l păstrez în mod egoist
numai pentru mine,
ca pe un talisman scump;

chiar şi ideea unei lacrimi,
mi-ar voala imaginea.

Nu vreau

- triolet -

Nu vreau să privesc înapoi...
Trecutul de mine s-a rupt;
Pe malul acesta abrupt,
Nu vreau să privesc înapoi;

Disper cu un gând întrerupt,
Dar teama cu ură-o jupoi,
Nu vreau să privesc înapoi,
Trecutul de mine s-a rupt;

Pierdut în timp

oprit fără voie
trei sferturi la şase,
singur şi trist,
privind
peste umărul clopotului vechi
amuţit şi el de-o vreme,
ceasul bisericii din centru
îşi plânge vina
de-a fi lăsat urbea
suspendată în timp...

Revoltă

Când privesc fără speranţă în oglinda veche-a
vieţii,
Iar alunec fără voie panta rece a tristeţii...
Ochii-i simt cuprinşi de spasme, degetele-mi sunt
de gheaţă,
O roşeaţă nefirească îmi coboară peste faţă;

Nu mai pot să stau deoparte, nu mai pot trăi-n
minciună,
Ignoranţa naşte monştri, nenorocul se adună...
Nu am dreptul să mai tac vărsând lacrimi în neştire
Mi-era greu întotdeauna, astăzi mi-este peste fire;

Am ajuns nişte sălbatici, am uitat de omenie,
Numai banii ne provoacă câte-o falsă bucurie.
Dacă nu-ncercăm degrabă lăcomia s-o învingem,
Mâine propria-ne viaţă de pomană o s-o plângem...

Va fi prea târziu de-odată să trăim într-un alt mod,
Fiindcă sufletul devine foarte repede schilod.
Să ne-ntoarcem la credinţă uitând marea amăgire,
Greutăţile vieţii să le-nvingem cu iubire..

Să nu mă mai doară...

Cu toamna aş sta la taclale
Şi tandru aş strânge-o la piept,
Din clinica-mi moarte, agale,
Să simt cum încet mă deştept.

Cu lacrimi de frunze aş plânge,
povara să-mi fie uşoară,
iubirea să simt cum m-atinge,
în viaţa aceasta bizară.

Şi calm, alungând orice temeri,
credinţei s-ajung tributară,
blândeţe-aducând printre semeni,
trăirea să nu mă mai doară.

S-ar putea să deschid

firescul îmi bate la uşă
de trei ori;
puternic,
sigur pe sine,
gata să intre în viaţa mea
cu forţă,
fără să-mi ceară părerea...
şi tocmai acum,
când inima mea
ar vrea să alerge
să-i deschidă,
trupul îmi este amorţit
ca şi cum prin tălpi
aş fi prins rădăcini,
iar mâinile mi se înalţă spre cer
ciudat
ca nişte crengi
desfrunzite,
în palme cuibărindu-mi-se
deja
toamna.

Sunt încă pe drum

sunt încă pe drumul
ce duce spre mine
şi harta e ferfeniţă
deja
deşi cu imensă grijă
am împăturit-o la loc
ori de câte ori
am privit-o;

nu cred să mă fi rătăcit...
am urmat calea roz,
însemnată pe hartă
cu linia aceea punctată...
nu m-am abătut de la ea
decât atunci
când am ajuns
la puntea de peste iluzii...
care părea şubredă,
dar am revenit repede
la drumul bătătorit;
l-am recunoscut imediat
după mulţimea de reguli
afişate de-a lungul lui.

poate asta m-a încetinit:
nu numai că le-am citit
pe toate
dar le-am şi urmat
şi-acum
sunt încă pe drumul
ce duce spre mine...

Un colț de cer

Nu sunt ce par a fi, m-apasă gânduri,
Pete străine-n ceaţă risipite,
Ce trândăvesc pe-eliptice orbite,
Alunecând spre vise-n dese rânduri.

Nu sunt ce par a fi, în astă seară
Un colţ de cer mi-acoperă fiinţa,
Adânc îmi estompează elocinţa
Şi-mi las încet, ideile să moară.

Vis confuz

codul morse
răpăit în geamul meu
mă trezeşte brusc..
visul continuă transpus în realitate...
ploaia îmi amplifică starea...
deşi
dinlăuntrul meu o voce gravă
mă anunţă oficial că totul e bine...
totul e bine?
atunci
de ce mă simt de parcă aş fi departe
într-un pustiu imens,
în mijlocul unei ploi torenţiale?
n-am unde să fug
nici unde să mă ascund
iar ploaia nu pare a conteni
ţintuită de neputinţă,
confuzia mă desface în stropi;
între vis şi realitate,
apare curcubeul.

OCHII DESCHIŞI AI DESTINULUI

- povestiri -

Aniversare în satul de la porţile istoriei

Este un om plin de vitalitate, cu obrajii roşii şi părut cărunt, gata întotdeauna să-ţi spună o vorbă bună, o pildă sau o poveste din viaţa sa. Singura lui durere este că soţia i s-a dus la cele veşnice, să aibă grijă acolo, în cer, de nepotul prea grabnic plecat la Domnul, iar el deşi înconjurat de dragostea şi grija fiicei, a ginerelui sau nepoţilor, se simte uneori singur cu amintirile sale. Dacă-l întrebi, îţi povesteşte despre legătura indisolubilă a căsătoriei, despre cele bune şi cele rele întâmpinate împreună cu soţia şi-ţi arată o fotografie peste care anii s-au aşezat fără milă: fotografia de la nuntă, în care stă mândru lângă mireasa pe care şi-a ales-o, cu naşii de-o parte şi de alta, toţi îmbrăcaţi în costume populare de sărbătoare.

Tot de la nuntă îşi aminteşte cum în loc de tort, „muierile întindeau cu druga mai multe plăcinte pe care le aşezau peste olaltă iar între ele, mai pe la mijloc, puneau un drod care nu se vedea. Mirele trebuia să-şi arate bărbăţia tăind plăcinta dar acest lucru era imposibil din cauza drodului, aşa că în hazul general se lăsa păgubaş”. Ştiind despre acest obicei, cu ocazia aniversării zilei sale de

naştere, nepoatele îi pun la cale o altă farsă. Pe tortul frumos ornat, printre lumânările obişnuite, strecoară şi o lumânare specială care se reaprinde ori de câte ori se suflă asupra ei. Pe bunic îl aşteaptă o altă încercare, la fel ca cea din tinereţe, pe care n-o poate duce la capăt fiindcă „îi pusă la cale de cineva”.

Unii dintre musafirii veniţi de departe, din oraşe mari, nu cred că sărbătoritul munceşte şi azi cot la cot cu ceilalţi din familie, aşa că bunicul pune mâna pe coasă şi face repede o exemplificare spre admiraţia asistenţei. Apoi le povesteşte despre viaţa lui în care a trecut prin mai multe regimuri politice, de la statutul de „slugă” de pe vremea când lucra la o familie înstărită pentru a-şi câştiga traiul zilnic, la cel de „chiabur” pentru simplul motiv că harnic fiind şi-a cumpărat o căldare de vinars.

Ce i se pare cel mai important în viaţă? Faptul că Dumnezeu l-a ajutat să fie sănătos şi şi-a putut duce traiul întotdeauna cu fruntea sus, indiferent de ceea ce i-a rezervat viaţa, pe timp de pace sau de război, slugă sau stăpân, cu acea demnitate specifică ţăranului român din satul de la poalele istoriei, care a lucrat şi pământul, a ajutat şi la săpăturile arheologice trăind cu credinţă şi frică

de Dumnezeu.

Le zâmbeşte tuturor, bucuros că e înconjurat de toţi cei dragi.

Aşa o sărbătoare nu se ştie să mai fi fost la Costeşti niciodată.

Unchiul Ion Dînşorean căci despre el este vorba, a împlinit 100 de ani!

Gânduri despre un viitor trecut

Singurătatea în care m-am simţit oarecum ocrotită până nu demult, îmi joacă acum feste şi mă obligă să încerc s-o părăsesc. De aceea, scriu aceste rânduri adresate nimănui, poate vreunui gând de-al meu întrupat într-o persoană simpatică şi volubilă, care să aibă răbdarea de-a le citi. Probabil că am ajuns şi eu între femeile bătrâne care aşteaptă să fie băgate în seamă, să vorbească cineva cu ele, să le ia în serios. Da. Bătrâneţea este o mantie grea, pe care vrei, nu vrei, o porţi pe umeri. La început, când abia ai trecut de o anumită vârstă, nu crezi, nu poţi să crezi. Mantia te înveleşte şi-ţi ţine de cald. E protecţia ta. Apoi, simţi că începe să te apese şi te aduni sub ea, încerci s-o dai jos de pe umeri...dar te scuturi degeaba, e a ta până la moarte.

Exact acelaşi lucru se întâmplă şi cu mine: devin irascibilă şi nemulţumită de ceea ce se întâmplă în jur şi-mi încep frazele cu „- pe vremea mea”...asta, ca o recunoaştere că vremea mea a trecut şi că prezentul nu mă mai „îmbracă”.

Numai că recunoaşterea vine dinlăuntrul meu fără voie, defapt nu aş recunoaşte pentru nimic

în lume că sunt depăşită de situaţie şi că odată cu vederea mi-a slăbit şi puterea de înţelegere. Părul devine grizonat. Da, la bărbaţi e un semn de distincţie, dar eu trebuie să iau măsuri urgente, deja fata vecinei mi-a spus „tanti” iar nişte copii care se jucau pe trotuar m-au rugat: ”bunico, aruncă-ne şi nouă mingea...”

Şi totuşi, dacă stau să mă gândesc, nu o fi oare mai bine să-mi trăiesc normal fiecare clipă şi să alung pretenţiile deşarte? Este doar o etapă. Şi dacă nu-i ultima, e bine!

Nen' Niculae

Abia mijesc zorii. La vecini cântă cocoşii, iar în ogradă, trezit din somn, Lăbuş latră la o frunză ce alunecă pe dalele aleii. Toamna pare a intra în drepturi. Mai este doar o săptămână până la începerea şcolii. Tocmai de aceea, Bunicul s-a gândit că n-ar strica să repare raftul din bucătărie, pe care de obicei, Irina, ca să ştie dintr-o privire ce are de făcut, îşi aşează caietele şi cărţile pentru a doua zi. Bunicul i l-a atârnat acolo, în spatele măsuţei din lemn făcută special pentru ea, la înălţimea potrivită, cu sertare şi suport pentru rechizite. Numai că într-o zi, Lăbuş, vrând să-şi arate bucuria, a sărit spre Irina şi l-a stricat. Bunicul l-a dojenit puţin, dar fetiţa l-a iertat imediat, doar e prietenul ei cel mai bun, nu?

Bunica a plecat deja la cumpărături, pentru ca Irina să aibă la micul dejun o cană de lapte proaspăt şi o felie de pâine abia scoasă din cuptor, aşa că Bunicul, după ce se învârteşte puţin prin casă, negăsindu-şi locul, se hotărăşte să se apuce de treabă. Nu mai poate amâna, mâine cine ştie ce se mai iveşte...

Iese în curte, gata să rezolve totul până la

întoarcerea bunicii, dar se opreşte nehotărât: aleea e plină de frunze şi vreji de la viţa de vie. Cum s-o lase aşa şi să facă altceva? Nu, mai bine mătură întâi şi apoi trece la restul de lucruri. Zis şi făcut. Ia măturoiul din şopru şi fluierând, adună frunzele căzute.

De peste gard, Nen' Niculae, vecinul din dreapta, priveşte curios, urcat - pentru ca să vadă mai bine - pe nişte lemne lăsate intenţionat acolo:

- Aşa de dimineaţă te-ai şi apucat de treabă, vecine?

- Apăi cum vrei tu, Niculae, să trec nepăsător şi să las frunzele să se adune până nu ne mai vedem de după ele? Şi-apoi, am planuri mari pentru azi, trăbă să gat de cules în grădină şi să repar raftul din bucătărie...

- Ce raft? insistă vecinul, hotărât să ştie absolut tot ce se întâmplă alături.

- Ăla pe care l-o strâcat cânele când o intrat în casă, nu mai ştii?

Vecinul stă pe gânduri o clipă, apoi :

- Ba ştiu, domnu' Gheorghe, cum nu...şi după o pauză scurtă:

- Nu vrei să te ajut? chiar nu am nimic de făcut acuma, mai ales că muierea mi-i plecată la

mumă-sa.

Ăsta era un obicei al lui, deşi toată strada îl striga Nen' Niculae, el se adresa fiecăruia cu „domnu'" şi „doamna", chiar dacă-i cunoştea pe toţi de-o viaţă. Erau mulţi aproape de aceeaşi vârstă cu el şi copilăriseră împreună. Pe Drumu' Ţării nu se prea schimbaseră locatarii, rămăseseră toţi la casele lor.Chiar şi dintre copiii plecaţi la şcoli înalte se întorseseră mai toţi acasă.

Bunicul, care ştie cu cine are de-a face, îi răspunde mieros:

- Lasă, Niculae, că nu trăbă, mă descurc eu sângur!

Vecinul însă nu se lasă, insistă, doar-doar îl înduplecă:

- Chiar vreau să te ajut, poate după aia, dai şi tu un blid de zamă, că n-am mai mâncat nimic cald de când îs sângur şi muierea nu vine decât săptămâna aialaltă.

La auzul acestui argument, Bunicul nu mai are ce zice. Cum să nu-i dea vecinului o farfurie cu ciorbă? Mai ales că făcuse Bunica o ciorbă de fasole, de să-ţi lingi degetele, nu alta. Aşa că, deşi ştie că Niculae e un încurcă-lume, care strică absolut tot pe ce pune mâna, zice:

- Vino, mă Niculae, că poarta-i deschisă şi până gătăm cu lucru', vine şi Nuşi din oraş şi ne pune de mâncare!

Nen' Niculae nu se lasă rugat. Deşi trecut de 70 de ani, sare spinten de pe lemne şi într-un minut apare în curtea Bunicului, vesel şi hotărât să-şi merite zama.

Ca nu cumva să strice ceva, Bunicul îi dă în mână măturoiul şi-i zice:

- Uite Niculae, gată tu aci, că eu mă duc în şopru să tai scândura pentru raft. Am acolo o bucată de lemn numa' bună, rămasă exact din alea din care l-am făcut întâi.

Abia ajuns în şopru, până nici nu a găsit bine scândura cu pricina, Bunicul se şi trezeşte cu Nen' Niculae lângă el:

- Faină scândură, vecine, tomna' bună pentru raft.

- Faină, zău, c-am dat o droaie de bani pe ea...oftează Bunicul care şi aşa se descurcă destul de greu cu gospodăria şi toate cheltuielile.

- Apăi, măsuraşi raftu'? cât trăbă tăiată scândura? se interesează vecinu' Niculae spre disperarea Bunicului.

- Da, o tăiem de 70 de cm, să-ncapă fix.

Exact în acel moment, din curte se aud voci. Irina s-a trezit şi a ieşit în curte desculţă şi numai în pijama. Pe când îi dădea bineţe lui Lăbuş mângâindu-l cu drag, iată că vine şi Bunica de la cumpărături, cu sacoşele pline şi-ncepe din poartă cu reproşurile:

- Iar ai ieşit desculţă în curte? Acum vrei să te răceşti când azi-mâine începe şcoala?

Bunicul vine din şopru, gata să facă pace:

- No, lasă, că numa' acuma o vint afară şi iote, ţimentu' îi cald...

- Nu puteai să nu-i iei partea...mormăie Bunica prefăcându-se supărată şi urmându-şi drumul spre casă, continuă, cu privirea pe frunzele lăsate încă pe alee:

- Fain măturaşi curtea, Ghiţă!

- Fain, că m-ajută şi vecinu' Niculae, nu se lăsă Bunicul mai prejos...

- No, dacă-i şi Niculae aci, atunci e oblu, nu mai zâc nimica, mă duc să vă pun ceva de mâncare, că parcă Măria-i plecată la cules de cucuruz şi-apoi ştiu eu cum se descurcă bărbaţii sânguri...

Bunicul zâmbeşte pe sub mustaţă. schimbând priviri semnificative cu fetiţa. Ştiu ei ce ştiu, Bunica are o inimă de aur, chiar dacă-i mai

ceartă uneori. Cu gândul ăsta, Bunicul dă să intre în şopru exact când Nen' Niculae dădea să iasă. Avea în mână scândura pentru raft şi o mutră ce nu prevestea nimic bun.

Văzându-i privirea, Bunicul întrebă:

- No, ce-ai făcut Niculae, gata-i raftu'?

- Apăi, stai să-ţi zâc. Scândura care-o avuşi nu-i bună, domnu' Gheorghe. De două ori am tăiat-o şi tot îi prea scurtă!

După o clipă de stupoare, toţi izbucniră în râs, spre marea nedumerire a vecinului.

- No, bată-te să te bată, Niculae, las-o-n supărarea ei de scândură şi hai în casă, să mâncăm ceva, că luându-ne cu vorba se făcu de-amiaz' - zise Bunicul luându-l uşor pe după umeri pe vecinul buclucaş - c-apăi după aia, merem şi mai tăiem o dărabă din ea, doară s-o potrivi...

Puiu' târgului

- Trezeşte-te, somnoroaaasooo! glasul bunicului sună blând şi plin de dragoste...

Fetiţa întinde mâna dreaptă şi mângâie ursuleţul aflat alături, pe marginea patului. Acelaşi ritual în fiecare dimineaţă. Apoi deschide ochii încet şi-i zâmbeşte bunicului care o priveşte prin uşa întredeschisă.

- Nu mai sta pe gânduri, te aşteaptă cafeluţa şi apoi...surpriza...

- Surpriza? Ce surpriză? Hai, te rog, spune-mi...

- Păi dacă-ţi spun, ce surpriză mai e?

Fetiţa se ridică grăbită, curioasă să primească surpriza cât mai repede. Întârzie în baie numai atât cât să n-o certe bunica şi aleargă în bucătărie. Pe masă, o aşteaptă felia de pâine cu unt şi cacaoa cu lapte. Priveşte de jur împrejur, dar...nimic. Bunicul îi simte privirea şi zâmbeşte pe sub mustaţă. Fetiţa mănâncă în linişte, lucru rar întâlnit, semn că se gândeşte la ceva. Dintr-o dată, îi vine o idee:

- Şucu, ai fost la târg?

- Da, m-am întors acum câteva minute...

- Vezi ce rău eşti? Nu m-ai luat şi pe mine...

- N-am vrut să te trezesc aşa de dimineaţă...

- Cât e ceasul acum?

- Trei sferturi la nouă, intervine bunica, vădit nemulţumită că fetiţa, în loc să mănânce, stă de poveşti.

Irina nu se lasă conturbată de tonul bunicii şi continuă, de data asta cu gura plină:

- Şi ce mi-ai adus?

- Puiu' târgului. Vezi tu imediat...

- Ţi-am spus de o mie de ori că ... intervine bunica

- Nu-i frumos să vorbeşti cu gura plină...se maimuţăreşte Irina...după care priveşte serioasă, către bunic:

- Aha, deci surpriza e de la târg. Puiu' târgului...că doar n-o fi turtă dulce? în tonul Irinei se citeşte dezamăgirea...

- De data asta, nu...ţi-am adus şi turtă dulce, dar...

- Cu ciocolată, cum îmi aducea mămica?

Întrebarea rămâne suspendată. Încăperea devine neîncăpătoare...bunica îşi face de lucru la aragaz.

- Da, cu ciocolată, murmură cu greu

bunicul, gândindu-se că sâmbătă se-mplinesc şase săptămâni de când...

Cana cu lapte e pe cale să fie terminată. Irina se mai luptă cu o bucăţică din felia de pâine şi sare de pe scaun:

- Mulţumesc pentru masă!

- Cu plăcere, iubito! răspunde bunica îmbunată

- Deci? Irina priveşte întrebător spre amândoi bunicii...

Bunicul, a ajuns deja la uşă. Fetiţa îl urmează curioasă.

- Vaaai! bucuria răzbate din glasul Irinei. E al meu? Deci ăsta-i Puiu târgului...o să-l botezăm Rică, ca pe iepuraşul din carte...şi Şucule, e mai frumos decât în poză, nici n-am ştiut că sunt şi iepuraşi complet albi...da' parcă are o pată neagră... tu ce zici? oricum e cel mai frumos...

În uşa bucătăriei, bunica îşi şterge pe furiş o lacrimă...

Zăpada unei amintiri

- Este prima zăpadă din anul acesta, gândesc cu voce tare... apoi râd, cum să fie prima ? dar zăpezile din ianuarie, februarie şi chiar martie, nu erau „de anul acesta”? Pardon, din această iarnă... acum e mai bine. De fapt, de ce mă mai obosesc să „consemnez” prima apariţie a fulgilor de nea? nici măcar nu-mi place iarna...

- Irina, ai spus ceva? nu te aud prea bine...

- Ninge...

- Te bucuri? de când? ştiam că nu te încântă iarna...

- Ştiu şi eu? În copilărie era altfel...fulgi, nămeţi până la fereastră, oameni de zăpadă, căzături cu săniuţa şi şotiile...hai să-ţi povestesc...într-o astfel de iarnă, văzându-mă plictisită prin casă, bunicul m-a chemat în curte la o joacă nouă. Am luat o sită veche din şopru, un băţ şi o bucată lungă de sfoară. Bunicu', botezat de mine „Şucu”, o prescurtare de la moşu, moşucu, a măturat zăpada pe o suprafaţă de vreo jumătate de metru pătrat, a pus nişte seminţe de grâu şi miezuri de pâine pe pământul curăţat, a aşezat deasupra sita

proptită cu băţul în aşa fel încât să stea ridicată de-o parte şi după ce a legat băţul cu sfoara, care era atât de lungă încât ne permitea să stăm destul de departe, mi-a făcut semn să mă îndepărtez în linişte.

- Ce aşteptăm? l-am întrebat în şoaptă

- Vezi tu mintenaş...stai cuminte!

Nu a trecut prea mult timp şi nişte sticleţi înfometaţi au apărut la mâncare. Erau deosebit de frumoşi. Nu mai văzusem niciodată păsări cu un penaj atât de colorat, sau mai văzusem doar în cărţi. Erau deja vreo patru adunaţi sub sită, când Şucu a tras de sfoară brusc. Băţul a căzut iar păsările au ajuns prizoniere.

- Ai văzut ce frumoşi îs ştigliţii?

- Îhî, bângui eu cu părere de rău pentru păsări...

- Hai, nu fii tristă, le dăm drumu' , numa' ne uităm o ţâră la ei mai de aproape.

În timp ce zicea asta, Şucu îi şi adunase într-o căciulă veche în care ţinea puii de găină care ieşeau din ou devreme în primăvară, până când nu dădea încă soarele şi căldura se lăsa aşteptată.

Ne dezbrăcăm paltoanele în hol, lăsăm ghetele la uşă ca să n-o supăram pe bunica şi intrăm

în bucătărie cu „prada” în căciulă.

- Ce prostii aţi mai făcut? ne întâmpină în prag bunica, surâzând

- Nimic, ne-am plimbat pe afară, răspunde Şucu cu jumătate de gură

- Hai că nu cred, aveţi aerul ăla de şotii, râde bunica, ce-aveţi în căciulă?

Între timp, Şucu găseşte soluţia:

- Vino încoace, ştiu unde-i punem!

- Ce puneţi? insistă bunica

Şucu deschide partea dinăuntru a geamului de la bucătărie. Era un geam mare, într-un perete gros de aproape un metru, cu margini de lemn şi sticlă dublă. Le dă drumul sticleţilor şi închide repede fereastra.

- Iote, nu-s faini ştigliţii? ne uităm la ei o ţâră şi le dăm drumu', nu te mânia de-atâta lucru!

Bunica râde:

- Multă minte îţi mai trăbă, Ghiţă! da' ce să zic, îs tare faini. Le punem nişte miez de pită? c-or fi flămânzi săracii...

Ochii deschişi ai destinului

În mersul monoton al trenului, George moţăia bucurându-se de câteva clipe de linişte. Nu ştia unde se află, dar la ultima oprire, cam acum un sfert de oră, coborâse aproape toată lumea. Acum era singur în compartiment. Soarele toamnei îl dezmierda prin ochiul murdar al ferestrei binedispunându-l.

De fapt, de ce-a plecat? Pe cine s-a supărat? Pe tatăl său? Desigur, nu trebuia să-i facă aşa ceva. Să-l pună în faţa faptului împlinit ca şi cum ar fi fost un copil care nu e în stare să facă nimic prin propriile-i forţe...Dar nici el n-ar fi trebuit să reacţioneze atât de dur. Probabil că nimeni din familie nu se aşteptase să urce, să-şi facă bagajul în pripă şi să plece. Altă dată se mai certase, uneori chiar ridicase tonul, cu toate că îşi dorea să fie civilizat în relaţiile cu părinţii. Dar acum, nimic. Ieşise pur şi simplu pe uşă zicând calm:

- La revedere, vreau să pornesc în viaţă prin mine însumi. Mulţumesc pentru toate!

Nu se aşteptase ca mama lui să nu-l strige, să nu-l implore să se mai gândească, să revină asupra hotărârii luate. Nu crezuse nici un moment

că va pleca cu adevărat. Ba chiar întorsese capul de câteva ori până să ajungă la capătul aleii. Apoi, gata! Luase un taxi şi-i spusese şoferului să-l ducă la gară. Se urcase în primul tren, cumpărase bilet de la conductor şi acum simţea că nu mai are cale de întoarcere. Nu până când nu face ceva cu viaţa lui.

Fusese un elev eminent. Intrarea la facultate şi cursurile care au urmat nu i-au ridicat nici o problemă. Totul mersese lin dar şi neinteresant. Gândul ăsta îl miră. Apoi realiză că nici amintiri nu prea avea din liceu sau facultate. El, elevul apoi studentul model, fiul renumitului chirurg Victor Nicolau, nu avea dreptul să greşească. Era obligat să se comporte aşa cum se aşteptau toţi de la el, să nu aibă nici o abatere. Nici măcar o iubire nu-i bătuse la uşa tinereţii.

Şi-acum? Ce vor spune cu toţii mâine, când el nu se va prezenta la interviu? Alungă acest gând şi privi pe fereastră. Locomotiva încetinise, semn că se apropia de o gară. George se ridică, deschise fereastra şi sorbi aerul curat al unui orăşel de munte. Gara unde oprise trenul era aproape pustie. Doar doi tineri alergau mână în mână spre un autobuz oprit nu departe. Pesemne că veniseră tot cu trenul în care se găsea George. În acel moment,

privindu-i, îi veni o idee şi sub impulsul momentului îşi luă în grabă geanta de voiaj, şi aproape că-şi smulse sacoul din cuier. Apoi coborî în goană, ca şi cum ar fi ştiut sigur că aici, în acest orăşel, al cărui nume nu-l reţinuse, era destinul său.

Zâmbi când se urcă în autobuzul vechi şi prăfuit ce scârţâia sub fiecare pas pe care călătorii îl făceau înainte să se aşeze pe scaunele vechi şi rupte. Făcuse un pariu în gând, cu sine însuşi: „Dacă mai prind autobuzul din staţie, e semn că trebuie să-mi încerc norocul aici, dacă nu, mă întorc în gară şi plec cu alt tren în altă parte a ţării.”

Şoferul îl privea, aşteptând.

- Până în centru, vă rog, bâigui George intimidat parcă de privirile aţintite asupra lui.

Şoferul zîmbi larg, îi dădu un capăt de bilet şi întrebă cu voce tare:

- Vrea cineva să coboare în altă staţie, sau mergeţi cu toţii în centru?

Nu se auzi nici un glas care să revendice o altă staţie, aşa că şoferul închise uşile care scrâşniră şi porni, făcând o curbă largă pentru a întoarce maşina.

George ar fi vrut să privească oraşul, dar prin geamul murdar nu zărea mare lucru, mai ales

că se lăsase ceaţa şi întunericul. Aşa că alunecă înapoi în visul său. De unde începuse totul? De la acel telefon stupid care-l trezise din somn pe la opt jumătate azi-dimineaţă. Răspunse morocănos:

- Da...

- Alo, domnul George Nicolau? vă sun din partea domnului directorul general al Băncii X. Sunteţi aşteptat mâine dimineaţă, la ora 10 la interviul pentru postul de director al filialei sectorului A...Ştiţi, o simplă formalitate...Sper să nu vă supăraţi...Oricum, postul poate fi al dvs. Aveţi referinţe bune de la toţi profesorii şi notele cele mai mari, aşa că...Alo!

- Da, vă aud...Nu ştiţi, tatăl meu a trecut cumva pe la bancă sau a vorbit cu domnul director?

- Oh, domnul doctor? Da, a sunat acum câteva zile, chiar eu i-am făcut legătura...

- Bine, mulţumesc. La revedere, încheiase brusc George convorbirea.

Deja se trezise de-a binelea. Nu se simţea nicicum, nici furios, nici trist, era mai mult nepăsător. Făcuse un duş şi se îmbrăcase, apoi coborâse la masă. Era exact ora micului dejun. Urmase scena cu părinţii şi nu mai apucase să mănânce. Acum îşi dădea seama că îi era cumplit

de foame. Se consolă cu ideea că va găsi un hotel, un restaurant, ceva cu specific local, să-l revigoreze şi să-i readucă pofta de viaţă.

Între timp, autobuzul părăsi strada dinspre gară şi intră pe o şosea aglomerată. După încă vreo cinci minute opri într-un loc slab luminat şi toată lumea coborî. Coborî şi el, puţin nesigur şi se adresă unui tânăr care călătorise cu acelaşi autobuz:

- Nu vă supăraţi, mă puteţi îndruma spre vreun hotel?

Tânărul din faţa lui părea mirat de o aşa întrebare...Hotel? Se răsuci spre fata cu care era şi-ntrebă la rândul său:

- Iulia, ştii vreun hotel în orăşelul nostru?

Fata se întoarse spre ei şi George văzu un chip atrăgător, cu ochii mari, căprui şi cu un păr blond cu o uşoară tentă roşcată, tăiat drept la baza umerilor. Când s-a întors brusc spre el, părul ei bogat a trasat parcă un arc de foc, iar flacăra din plete a continuat să-i „ardă" retina mult după aceea.

- Sigur, este o pensiune chiar aici, în apropiere, ia-o pe şosea spre centrul vechi şi imediat, la stânga o să vezi firma „Mini-hotel şi pensiune". Fata surâdea, iar George nu-şi mai putea lua ochii de la ea. Nu mai văzuse o fată atât de

frumoasă. Reuşi să îngaime un „mulţumesc” timid, în timp ce fata se îndepărta cu prietenul ei.

- Doamne, cât sunt de prost, gândi George, nici n-am fost în stare să-i mulţumesc, darămite să intru cu ea în vorbă, s-o întreb unde aş putea s-o mai întâlnesc, sau măcar cum o cheamă. Ba, stai, parcă băiatul a strigat-o Iulia. Iulia, ce nume frumos...

Văzu de departe firma luminoasă şi se gândi că ar putea găsi un loc plăcut chiar şi într-un oraş mic cum era acesta. George nu mai fusese plecat de acasă în asemenea condiţii. Făcuse şcoala şi facultatea în Bucureşti iar vacanţele sale, petrecute în diferite staţiuni din ţară sau din străinătate îi fuseseră organizate în cel mai mic amănunt de către tatăl său. Nu avusese niciodată vreo bătaie de cap. Avea de toate. Nu trebuia decât să întindă mâna spre ceea ce i se oferea.

Acum trăia însă o experienţă nouă. Cu totul diferită. Trebuia să ia hotărârile singur, să-şi organizeze viaţa, să se descurce. O clipă regretă faptul că se lăsase pradă unor orgolii abia născute în fiinţa lui. Numai o clipă. Pentru că în cealaltă, îi apăru chipul zâmbitor al fetei din autobuz. Se gândi la principiile pe care îşi aşezase viaţa. Da. Dar era

viaţa lui aşezată? Poate că nu, dar începuse să-i construiască fundamentul. Singur. Prin propriile-i forţe.

Între timp, ajunse la recepţia minihotelului şi aşteptă să se ivească cineva. O doamnă înaltă şi corpolentă, cu o pălărie caraghioasă pe cap se ivi într-un târziu, pe una dintre uşile laterale.

- Ce faci aici, tinere? întrebă doamna cu o voce groasă, aproape bărbătească.

- Aş dori să închiriez o cameră, dar văd că nu e nimeni la recepţie, m-aţi putea ajuta?

- Sigur că da, zâmbi destul de cald doamna. Nu e nimeni, deoarece sunt toţi la petrecerea de sus, din restaurant. Patronul împlineşte azi 60 de ani şi a invitat atât personalul cât şi oaspeţii hotelului la o petrecere. Bineînţeles sunt şi mulţi invitaţi din oraş. E multă lume. O să urc şi eu şi-i voi spune recepţionerei de serviciu să coboare câteva momente. E bine?

- Vă mulţumesc mult, doamnă. Ştiţi, eu nu cunosc pe nimeni în oraş şi mi-e destul de greu...

- Eşti pentru prima dată în oraşul nostru? Ai venit în concediu?

- Da, sunt pentru prima dată aici, dar nu chiar în concediu...

- Scuză-mă, n-am vrut să fiu indiscretă, la revedere, tinere...

- La revedere! Dacă rămân aici, în oraş, poate ne vom mai întâlni...mai spuse George politicos.

- Într-un oraş atât de mic, mai mult ca sigur...

După nici trei minute, coborî o tânără palidă, subţirică şi agitată:

- Bună seara, doriţi o cameră?

- Da, aş dori o cameră single...

- Daţi-mi vă rog un act de identitate şi completaţi fişa aceasta. Staţi mai multe zile la noi în oraş?

- Nu ştiu exact. Posibil. Deocamdată închiriez camera pentru două nopţi.

- Desigur. Dacă doriţi să mai rămâneţi, ne anunţaţi.

George se aşeză pe un fotoliu şi începu să-şi completeze datele personale pe fişa de cazare, când sună telefonul. Recepţionera răspunse cu o voce suavă şi păru imediat captivată de convorbire, ceea ce îmsemna că la celălalt capăt al firului se afla o persoană importantă pentru ea.

- Nu s-au terminat înscrierile. Se mai pot

depune dosare până mâine la 10. Acum câteva minute am auzit-o pe directoare spunându-i patronului meu la petrecere. Nu ştiu câţi candidaţi sunt, dar cred că vor fi destui. E un post important la bancă şi cred eu, bine plătit.

Persoana de la telefon întrebă probabil ce acte trebuie depuse la dosar, iar recepţionera se grăbi să-i confirme:

- Sigur că ştiu, era un anunţ în ziar. Stai să caut ziarul. Aşa, diploma de studii economice superioare, actul de identitate, o scrisoare de intenţie şi un curriculum vitae, iar pentru cine are, eventualele referinţe de la fostul loc de muncă sau din facultate. Nu, nu cere vechime, asta e o noutate, chiar am auzit când îi spunea directoarea patronului meu că preferă o persoană tânără, fără experienţă decât una sătulă de muncă şi acră. Da, aşa a zis, ei şi tu, în loc să te bucuri că-ţi pot da toate detaliile, mă iei la mişto că-mi bag nasul, să ştii că m-am supărat...

Se pare că interlocutorul avea totuşi mult şarm, deoarece, după ce mai ascultă câteva argumente, recepţionera conchise:

- O.K., ne vedem la 10, când termin tura. Pa!

George, care ascultă vrând-nevrând convorbirea, înţelese că era vorba despre un post la bancă aşa că, după ce primi cheia, întrebă:

- Îmi puteţi spune, şi mie , unde este sediul băncii?

- Sigur, e simplu, o luaţi către oraş, prin faţa bisericii. Apoi prima stradă la dreapta. E o clădire mare, de cărămidă roşie, veţi vedea oricum firma.

George urcă fără grabă până la etajul doi, gândindu-se la ziua care era pe trecute şi care începuse firesc, ca toate celelalte, fără să lase să se întrevadă ceva neobişnuit. Descuie uşa şi fu plăcut impresionat de camera curată şi primitoare. Lăsă bagajul pe un scaun, se dezbrăcă încet, lăsând să-i cadă hainele pe mocheta pufoasă şi intră la duş. Apa călduţă îl revigoră şi-i alungă temerile. Parcă ar fi avut chef să-şi bage nasul la petrecerea de jos. Cine ştie ce lume ar mai fi cunoscut...Poate ar întâlni-o iarăşi pe Iulia, fata care pusese stăpânire pe gândurile lui mai mult decât şi-ar fi putut închipui...Acesta fu ultimul lui gând deoarece oboseala îşi spuse cuvântul. Alunecă într-un somn profund, fără vise, somn de copil care se simte ocrotit de iubirea mamei care-l acoperă şi-l sărută pe frunte.

*

Auzi sunetul strident al telefonului. Se repezi spre noptieră, dădu ceva pe jos, deschise ochii mirat şi-şi dădu seama că nu se află în camera sa, ci într-o încăpere străină. Telefonul continua să sune şi George îşi aminti într-o fracţiune de secundă unde se află. Vru să răspundă şi se împiedică de firul telefonului, căzut, lângă pat. Ridică într-un târziu receptorul şi auzi un glas cald:

- Bună dimineaţa, sper că nu vă supăraţi că v-am trezit, dar colega mea din tura de noapte mi-a spus că aţi întrebat despre bancă şi cum mai sunt doar 20 de minute până la ora 10, m-am gândit... fata vorbea repede, vrând parcă să spună totul dintr-o suflare.

- Nu, nu mă supăr, ba chiar vă mulţumesc, acum vă las, mă grăbesc...merçi încă odată.

Închise telefonul, sări în picioare, făcu repede un duş şi se îmbrăcă „la chibrit”. În copilărie văzuse un film care-i întipărise în minte această expresie. Nişte soldaţi în termen erau obligaţi să se echipeze complet în timpul în care ardea un chibrit aprins de plutonier.

Cine întârzia, primea câte-o pedeapsă şi

trebuia să exerseze până reuşea.

În nici zece minute era în stradă, cu dosarul în mână şi gata să înceapă o viaţă nouă. Surâse la gândul că nu ştia cum se numeşte oraşul şi-şi spuse că va avea tot timpul să afle. Încă două minute şi iată-l în faţa băncii. Urcă treptele în fugă şi-i spuse portarului că venise pentru post.

- Mergeţi la camera 4, îi răspunse acesta apatic, arătând cu mâna undeva în lungul unui coridor.

George o luă în direcţia indicată, găsi camera 4 şi bătu discret la uşă.

- Da, poftiţi, se auzi o voce dinăuntru.

George apăsă clanţa şi orice urmă de îndoială îi dispăru.

- Bună dimineaţa, salută codial George în timp ce intra în încăpere. Am venit pentru post.

- Bună dimineaţa, luaţi o cerere tip de pe măsuţa de lângă uşă, completaţi-o si apoi daţi-mi-o mie împreună cu toate actele în original şi copie.

George completă rapid formularul, îl puse în dosar gândindu-se c-a avut noroc că şi-a luat actele cu el, mai mult instinctiv decât conştient, apoi surâzând îl aşeză pe biroul domnişoarei.

Aşteptă în linişte.

- E bine, spuse într-un târziu fata de la birou. Doamna director va verifica toate dosarele, apoi vă va primi pe fiecare la un scurt interviu. Puteţi reveni după ora 12. Tot în acest birou.

- Vă mulţumesc, voi fi punctual, spune încet George încercând zadarnic să capteze atenţia fetei. Aceasta nici nu-şi ridică privirea din dosare.

Ieşi încet pe uşă, ajunse în hol, salută portarul, aruncă o privire ceasului de deasupra uşii care arăta ora zece jumătate şi părăsi banca fluierând, ca şi cum totul i-ar fi mers de minune. Odată ajuns în stradă, îşi aminti că nu mâncase de ieri şi căută din priviri un bistro, un fast-food, ceva fără pretenţii, deoarece banii din buzunar i se cam subţiaseră şi nu avea perspective de a-i înlocui prea curând.

Tresări mirat. Chiar în faţa imobilului, într-un mic părculeţ, pe banca de lângă statuie, stătea, cine alta decât fata visurilor sale, Iulia. Vru să se repeadă spre ea, dar buna creştere îşi spuse cuvântul şi George merse agale, ca din întâmplare, spre părculeţ. Se îndreptă spre Iulia, prefăcându-se mirat:

- Domnişoara Iulia, ce coincidenţă, mă bucur să vă reîntâlnesc...Ştiti, eu nu cunosc pe

nimeni în acest oraş şi vă privesc ca pe o bună cunoştinţă, deşi ne-am întâlnit o singură dată.

Deoarece fata tăcea şi-l privea consternată, continuă:

- Vă amintiţi, nu? aseară, v-am întrebat unde găsesc un hotel...la coborârea din autobuzul care venea de la gară...eraţi cu prietenul dumneavoastră şi...

- Ah, da, desigur, zâmbi fata destinsă, acum mi-amintesc. Veneam de la Bucureşti şi eram obosită. De aceea, pe moment, nu v-am recunoscut. Nu, nu era prietenul, ci fratele meu...

Iulia tăcu, aşa că George reluă dialogul:

- Ce faceţi aici?

- Am ieşit o clipă deoarece mă simţeam obosită şi începuse să mă doară capul. Lucrez vis-a-vis, la bancă... Iulia îl privi şi nu-şi dădu seama cum de nu-l recunoscuse din primul moment. Aseară simţise în privirea lui ceva deosebit, „ceva” ce căutase mereu, dar care se încăpăţânase să nu apară...nu încă.....

George se gândi că într-adevăr norocul îi surâde. Poate nu venise întâmplător aici, în acest burg medieval încărcat de istorie, poate-l adusese însuşi destinul.

- La bancă? şi eu am depus dosarul pentru un post acolo, poate vom fi colegi...

- Colegi?...Eu ...

- Iulia, Iulia, se auzi un glas dinspre clădirea băncii...vino, eşti căutată la telefon!

Iulia rămase cu propoziţia neterminată. O luă la fugă spre clădire, ca o şcolăriţă a cărei recreaţie se terminase:

- Scuză-mă, mai vorbim...

George rămase cu imaginea ei pe retină. Nu, în mod cert nu mai văzuse o fată atât de drăguţă. Avea un aer aparte, parcă coborâse dintr-o poveste. O zână frumoasă dintr-o poveste de dragoste adevărată. Cea care se va înfiripa între ei după ce se vor cunoaşte mai bine. Şi cum vor fi colegi... Vai, George tresări. Cât o fi ceasul? Pentru a reuşi, trebuie să fie punctual şi să arate că este un om onest şi corect. Că nu face niciodată derogări de la principii. Doar din cauza asta plecase, nu?

Se linişti. Mai erau cinci minute până la ora 12. Ajunse la camera cu numărul 4 exact când ceasul din hol bătu ora exactă. Mai erau doi bărbaţi şi o femeie. Păreau nervoşi şi emoţionaţi. Fuseseră invitaţi într-o altă sală şi li se împărţiră nişte chestionare. Întrebări destul de simple, după

părerea lui George, despre conturi, activ, pasiv şi alte lucruri care-i păreau complet nesemnificative acum, după ce-o cunoscuse pe Iulia. Termină primul şi ieşi sub privirile invidioase ale celorlaţi.

După încă o jumătate de oră, îşi auzi numele şi se apropie.

- Poftiţi înăuntru, îl invită funcţionara care-i primise dosarul...

Intră. Nu avea emoţii. Era sigur că destinul nu-l adusese aici degeaba. La biroul din faţă stătea o doamnă...dar, e doamna de aseară, de la hotel.

- Bună ziua, brusc păru intimidat

- Bună ziua, mă recunoaşteţi? ne-am întâlnit aseară, la hotel. Aveţi un dosar impresionant. Ca şef de promoţie şi cu nota zece la examenul de licenţă puteaţi obţine un post în Bucureşti, cred...

- Da, tata se gândise la ceva, însă nu am vrut eu, doresc să răzbesc prin propriile mele forţe, undeva unde să nu mă cunoască nimeni, aşa că, iată-mă!

- Foarte frumos din partea dumneavoastră, înseamnă că aveţi o motivaţie puternică, vom ţine cont de asta. Rezultatele concursului vor fi afişate mâine, pe avizierul de lângă secretariat, în jurul orei 11. Vă doresc o zi bună. N-o să vă plictisiţi,

aveţi ce vizita în zonă.

- Mulţumesc mult, voi fi punctual...

Gândindu-se că are o zi de adevărată vacanţă în faţă, George coborî fluierând scările hotărât să se bucure de timpul excelent pentru a vizita oraşul. Se opri la un chioşc de ziare şi cumpără o publicaţie locală, apoi intră la muzeul aflat în imediata apropiere.

*

George urcă câte două trepte odată, nerăbdător să vadă rezultatele. Pe coridor nu era nimeni. Se apropie. Era în capul listei, cu nota 10. Primise postul! Ar fi vrut să strige de bucurie. Exact în momentul în care se pregătea să bată, uşa se deschise larg. O tânără super elegantă şi excesiv parfumată părăsi biroul. În treacăt îi aruncă o privire „de sus”.

- Poftiţi înăuntru, auzi un glas prin uşa rămasă întredeschisă. Doamna director vă aşteaptă, continuă secretara deschizându-i uşa unui alt birou.

George îi zâmbi şi intră:

- Sărut-mâna...

- Bună ziua, luaţi loc vă rog. Lucrarea dumneavoastră mi-a făcut o impresie deosebită. Fără nici o greşeală. Totuşi, trebuie să vă spun că nu va fi uşor. O să lucraţi la biroul de credite. Munca cu oamenii va fi ceva nou. Dacă doriţi să mă consultaţi în vreo problemă, vă stau oricând la dispoziţie. La fel şi ceilalţi colegi. Încercăm să fim o familie din care să alungăm răutăţile şi invidiile.O să preluaţi dosarele şi tot ceea ce este necesar de la domnişoara Iulia. Din păcate, ne părăseşte. A fost zilele trecute la Bucureşti unde a concurat pentru un post de asistent universitar şi a reuşit să-l obţină. Nici nu e de mirare, este extrem de serioasă şi inteligentă.....

George simţi cum îi alunecă pământul de sub picioare. Iulia pleacă? Nu se poate. Nu i se poate întâmpla aşa ceva. Nu tocmai acum, când simte c-a întâlnit marea lui dragoste. Poate şi licărirea din ochii ei înseamnă ceva. Nu putea crede că-i priveşte la fel pe toţi oamenii cu care stă de vorbă. Nu, aceea era o privire adresată numai lui. Auzise, citise despre dragostea la prima vedere, dar nu crezuse în ea. Şi-acum, e la un pas de-a o trăi chiar el.

- Vă simţiţi bine? Sunteţi cam palid...directoarea părea chiar îngrijorată. Deşi părea o femeie dură, sub înfăţişarea ei se ascundea o inimă plină de căldură. Era foarte apropiată de subordonaţi şi mai ales, de când unicul său fiu, alesese să se stabilească definitiv în Statele Unite, îşi făcuse o promisiune: să-i ajute pe tinerii aflaţi la începutul carierei, cu gândul că s-ar putea ca şi acolo, pe meleagul acela îndepărtat şi străin cineva cu suflet bun să-l ajute pe Sorin al ei.

- Vă rog să mă scuzaţi, nu am reuşit să mănânc de ieri şi poate din cauza asta...încropi George o scuză.

- Înţeleg, uite, vii cu mine acum să luăm prânzul împreună, nici eu nu am avut timp să mănânc astăzi. Locuiesc aproape, casa de lângă pensiunea unde te-ai cazat.

- Mulţumesc, doamnă, dar nu este nevoie, mă descurc eu cumva...

- Nu accept nici un refuz, spuse directoarea pe un ton glumeţ-autoritar. Mergem acum. Din uşă, se întoarse către George:

- Scuză-mă, am uitat să mă prezint: Maria Pandea, economist şi pentru încă puţin timp, până ies la pensie anul viitor, directorul acestei instituţii.

În timp ce părăseau clădirea, George îi spuse că nu spera să fie primit atât de bine într-un loc străin. Era amabil şi binecrescut, dar distant. Se simţea din întreaga lui fiinţă că-l preocupa altceva, că încearcă din răsputeri să se concentreze dar gândurile îl trădează şi rătăcesc pe alte căi.

*

Iulia stătea pe canapeaua din living şi se legăna în ritmul muzicii ce se auzea dintr-o cameră alăturată. Era o încăpere mare, înaltă şi luminoasă, cu geamuri uriaşe şi mobilă veche, de lemn masiv.

Doctorul Mihuţ tatăl Iuliei, citea preocupat la biroul masiv, încărcat de cărţi de specialitate. Îi plăcea să fie întotdeauna la curent cu toate noutăţile. I-ar fi plăcut să lucreze în cercetare dar după moartea tragică a tatălui său, într-o explozie ce avusese loc în laboratorul de analize, obligat fiind să-şi întreţină familia, pe mama sa şi cele două surori mai mici, fusese bucuros să găsească un post la spitalul din oraş. Lucrase mulţi ani la urgenţă, unde salariul era mai mare şi îşi adjudeca toate nopţile de gardă pentru a-şi rotunji veniturile.

Acolo avusese timp să înveţe şi încetul cu încetul ajunsese medic primar chirurg, recunoscut în lumea medicală ca o somitate.

- Tati, ştii la ce m-am gândit? întrebă Iulia alintat...

Făcu o pauză. Timp de câteva secunde, se auzi numai pendula mare din hol, măsurând nepăsătoare trecerea timpului.

Tatăl îşi ridică privirea, atent. De obicei, Iulia vorbea deschis, fără ocolişuri. Dacă făcuse această pauză, însemna că o preocupa ceva deosebit. Gândindu-se la asta, realiză că fetiţa lui crescuse, nu mai era copila neajutorată care plângea fiindcă îşi lăsase păpuşa în grădină şi se temea că ar putea răci din cauza ploii pornite din senin. Nu. Era o adevărată domnişoară.....şi ce mult semăna cu mama ei...Acest ultim gând, îi aduse o lacrimă, pe care şi-o şterse pe furiş. Deşi soţia lui murise de 23 de ani, de când se născuse Radu, continua s-o iubească cu aceeaşi dragoste care-l învăluise la prima oră de curs din facultate, când o zărise stând singură în prima bancă, tăcută şi tristă, într-un amfiteatru plin de studenţi gălăgioşi şi teribili.

- Tati, reluă Iulia, crezi că e bine să plec? Uite, Radu se căsătoreşte în mai puţin de două

săptămâni şi pleacă şi el...

- Cum poţi să spui aşa ceva? Dar asta ţi-ai dorit întotdeauna. Ai muncit foarte mult ca să reuşeşti. Ai dat un examen greu şi acum, vrei să renunţi? Pentru ce? Nu crezi că mă voi descurca singur? Radu se mută două străzi mai încolo, ne vom vedea zilnic, nu-ţi face probleme...

- Da, tati, dar vezi tu, a mai intervenit ceva...nici nu ştiu cum să-ţi spun...am întâlnit un băiat...la bancă...e din Bucureşti, a fost cel mai bun student, şef de promoţie, e frumos, modest, educat, mi-a lăsat o impresie deosebită...şi tocmai acum, eu trebuie să plec...nu spun că va fi ceva între noi doi, l-am văzut numai de două ori, dar simt că merită să încerc.

Iulia tăcu. Părea tristă. Tatăl său n-o văzuse niciodată aşa. Chiar şi în situaţiile cele mai stresante reuşea să-şi păstreze calmul şi buna dispoziţie. Întotdeauna le spusese prietenilor că fiica lui ar fi fost extrem de potrivită pentru munca de chirurg. Acum, părea derutată, confuză şi aştepta de la el o cale pentru a ieşi din impas. Numai că bietul doctor nu era deloc pregătit pentru asta. Niciodată nu s-ar fi gândit că fiica lui, atât de stăpână pe situaţie va suferi din dragoste. Deşi

oarecum îngrijorat, zâmbi acestui gând.

- Cred că-ţi dai seama ce greu mi-este să-ţi dau acum un sfat. Nici măcar nu-l cunosc pe respectivul băiat, dar dacă e s-o luăm aşa, orientativ, sunt sigur că cei cărora le este sortit să fie alături se întâlnesc, se recunosc şi rămân împreună. Mai sunt două săptămâni până pleci. Încearcă să mai stai de vorbă cu el, invită-l pe la noi, fă-ţi o părere. Şi aşa nu erai hotărâtă pe cine să iei drept partener la nunta lui Radu, invită-l pe ...cum ziceai că-l cheamă?

- George...

- Aşa, invită-l pe George. Găseşti tu un moment prielnic. Staţi mai mult timp împreună şi vezi cum reacţionează şi el. Alungă-ţi gândurile triste. Fii aşa cum te ştiu dintotdeauna. O să hotărăşti mai târziu, în cunoştinţă de cauză. Orice ai hotărî, vreau să-ţi spun că voi fi alături de tine şi te voi susţine. Bine? Hai, zâmbeşte, viaţa ta abia începe.

Iulia se simţi dintr-o dată liniştită şi ocrotită. Sperase ca tatăl său s-o înţeleagă şi se bucură că nu se înşelase. Dintr-un pas ajunse lângă birou:

- Ştii ceva? Fă şi tu o pauză şi hai să ieşim la o îngheţată. Ne îndulcim şi punem ţara la cale.

- Perfect, şi chiar dacă a fost ideea ta, lasă-mă pe mine să fac cinste. Mergem la cofetăria cea nouă de la blocuri, bine? am auzit că au o îngheţată excelentă.

*

Doamna Claudia ieşi din baie strângându-şi în jurul taliei halatul roşu aprins, cu părul strâns într-un prosop pe care erau desenaţi câţiva dalmaţieni, convinsă fiind că este singură în toată casa. Deschise fereastra către grădină şi ieşi pe terasă. Aerul serii o înfioră, deşi peste zi temperatura ajunsese până la +35 de grade Celsius. Regina-nopţii îşi deschisese corola şi în toată grădina mirosea subtil a scorţişoară. Închise ochii şi făcu câţiva paşi de vals. Îţi desprinse ştergarul şi-şi lăsă părul blond-ruginiu să alunece pe umeri. Deşi avea aproape 45 de ani, arăta ca o fetişcană. Avea un păr superb, cu o culoare naturală rar întâlnită şi o talie pe care o puteau invidia şi top-modelele. Fusese balerină şi deşi se retrăsese de vreo zece ani mai dansa încă în spectacole de revistă şi televiziune.

În seara asta, ea şi soţul ei, doctorul

Nicolau, fuseseră invitaţi la un bal de caritate, organizat de o asociaţie non-profit, în sprijinul unor copii defavorizaţi. Erau căsătoriţi de 25 de ani şi încă îl aştepta cu aceeaşi emoţie. Se cunoscuseră întâmplător, la bibliotecă, unde ea intrase să caute o carte despre Minulescu, poetul ei preferat, iar el venise după Revista Medicală.

Îngânând un fragment dintr-un vals celebru, doamna Claudia făcu o piruetă şi ajunse direct în braţele soţului ei, care o privea cu drag, din uşa salonului de câteva minute bune.

- Victor, ce m-ai speriat! Nu te-am auzit...ai venit de mult?

- Destul de demult ca să fiu fermecat de frumuseţea ta angelică.....

Claudia zâmbi flatată, dar mimă neîncrederea, deşi era conştientă de influenţa pe care o avea încă asupra lui Victor.

- Eşti drăguţ ca întotdeauna, însă din păcate anii trec şi nu au cum să nu lase urme...Ei, ce-ai mai aflat? Ai vorbit cu George? Ai aflat unde e?

- Uşor, iubito, îi răspunse Victor, mângâind-o tandru pe umăr. Sper că nu ai plâns iar. Nu mai e copil, dragă, azi-mâine are 25 de ani. Dacă nu-l lăsăm să zboare i se vor frânge aripile. Noi la vârsta

lui aveam deja un cămin şi un copil de crescut, ba pot spune că eu aveam doi, dacă mă gândesc că sunt cu zece ani mai bătrân decât tine.

- Grozav, îmi place să mă simt iarăşi copil şi să mă alinţi cum numai tu ştii...dar, lăsând gluma la o parte, ai aflat ceva de George?

- Sigur, e bine, sănătos într-un oraş din Ardeal, Broos, cam la mijlocul distanţei dintre Sibiu şi Cluj. Nu am fost niciodată acolo, dar se pare că e un oraş superb, plin de istorie şi romantism M-a sunat azi-dimineaţă. Nici nu ştiu să-ţi spun în ce stare de spirit era; ceva între extaz şi tristeţe, dacă poate exista aşa ceva...Oricum mi-a promis că ne mai dă astă-seară un telefon, acasă, să vorbească şi cu tine. A întrebat de vreo trei ori ce mai faci, de parcă lipseşte de ani buni de acasă...Credea că suntem supăraţi pentru plecarea lui intempestivă dar i-am explicat că-i respectăm opţiunea şi-l susţinem în tot ce doreşte să facă în continuare. Oricum, fie vorba între noi, nu cred să reziste prea mult în provincie, o să-i lipsească expoziţiile, spectacolele, concertele...dar, cine ştie? firea omului e schimbătoare, poate e mai bine aşa, să ia singur hotărâri în ce-l priveşte. Tu ai tot încercat, ba să-i faci cunoştinţă cu vreo fată, ba să-l

scoţi în lume, dar nu ai avut succes. Poate acum, singur fiind, îşi va reorganiza priorităţile. Oricum, m-am bucurat că a dat telefon. Nu trebuie să existe între el şi noi nici un fel de animozităţi. Trebuie să înţeleagă că-i suntem prieteni, nu duşmani.

- Ai dreptate, numai că mi-e greu să-l ştiu departe. O să-mi ia mult timp să mă obişnuiesc.

- Şi mie mi-e greu, recunoscu Victor, încercam să te încurajez pe tine...

Claudia îşi lăsă capul pe umărul lui şi stătură aşa câteva minute, fiecare cu gândurile sale. Apoi, dorind ca seara să nu devină lacrimogenă, Claudia îi zâmbi soţului său şi-i spuse tandru:

- Simt că totul va fi perfect în cele din urmă. Hai să ne pregătim pentru bal. Vreau să fim cel mai frumos cuplu.

- Dorinţa ta e lege pentru mine, glumi înclinându-se doctorul Nicolau, hai c-am fugit în baie. Din capătul scării, se întoarse însă:

- Claudia, cu cine crezi c-am mai vorbit astăzi? Ei bine, n-o să ghiceşti niciodată. Cu un fost coleg de facultate, Liviu Mihuţ, poate ţi-l aminteşti, stăteam în camere vecine la cămin, un tip înalt, atletic, brunet, cu ochi albaştri...

- Cel care se căsătorise încă din anul II cu

colega voastră, Iulia Badea, nu?

- Exact, o pereche perfectă; păcat că ea a murit la naşterea celui de-al doilea copil, o fetiţă, pe care Liviu a botezat-o Iulia, după soţia sa şi care de la 1 septembrie va fi asistent universitar la Facultatea de Ştiinţe Economice, aici în Bucureşti.

- Aşa...şi?

- Ai puţintică răbdare, glumi Victor. Azi-dimineaţă, pe la ora 10 când tocmai terminasem vizita bolnavilor şi intrasem în cabinet, aud telefonul sunând dincolo, la asistente. Intru în cabinetul lor şi ridic receptorul. Culmea e că mă căuta cineva pe mine, dar centralista greşise legătura. În sfârşit, amănunte nesemnificative. La telefon era Liviu. M-a rugat, de fapt ne-a rugat, s-o găzduim vreo săptămână-două pe fiică-sa, până îşi găseşte o locuinţă potrivită. Nu prea cunoaşte lume în Bucureşti şi e puţin derutată. Săptămâna trecută, a mai fost trei zile în capitală pentru examene şi a stat la hotel, acum însă, tatăl ar vrea să stea undeva într-un mediu familial, n-o poate însoţi din cauza serviciului şi ar vrea s-o ştie în siguranţă.

- Sper că nu l-ai refuzat...

- Sigur că nu, i-am spus c-am fi încântaţi să stea la noi cât va dori.

- O să-i dăm camera bleu, cu vedere la grădină şi vom face tot posibilul să se simtă ca acasă. Sper să ne înţelegem foarte bine...

- Ştii ce-am uitat să-l întreb? În ce oraş s-a stabilit. Ştiu doar că după moartea soţiei a părăsit Timişoara şi a plecat cu cei doi copii undeva în provincie.

- Lasă, Victor, ne va povesti Iulia totul în curând. De când nu l-ai mai întâlnit pe Liviu?

- Nu de mult, de la terminarea facultăţii, răspunse Victor, zâmbind pe sub mustaţă.

*

George şi Iulia se plimbă agale pe o alee străjuită de castani. Nu-şi vorbesc. Se plimbă în tăcere. Au lucrat până târziu şi se simt acum epuizaţi. George ar dori să-i spună ceva deosebit, s-o facă să înţeleagă tot zbuciumul din inima lui, dar buzele-i rămân pecetluite, în timp ce în gând i se revarsă sute de cuvinte. Iulia aşteaptă. Simte că s-a înfiripat ceva între ei, dar vrea să fie sigură, nu vrea să facă ea primul pas. Totuşi se hotărăşte să

înceapă ea discuţia:

- Nici nu-mi vine să cred cât de repede a trecut vara. Sâmbătă e nunta lui Radu şi luni plec la Bucureşti.

- Da, aşa-i, abia ne-am întâlnit şi ne şi despărţim...George se opri speriat parcă de ceea ce gândise cu voce tare.

- Regreţi? forţează Iulia puţin nota pentru a afla un răspuns la multele-i întrebări care-o ţin trează nopţi la rând.

- Că ne-am cunoscut? glumi George...apoi, dintr-o dată serios:

- Nu, regret că ne despărţim...nu ne vom mai întâlni decât la Crăciun, cred...

- Da, atunci vin acasă.....

- Şi eu mă gândeam că merg acasă...

- Vezi ce ciudată-i viaţa asta? eu plec la Bucureşti, iar tu rămâi aici.

- Iulia, am tot amânat, dar trebuie să-ţi spun, pleci curând şi nu mai am timp...ştii, eu mă simt foarte legat de tine, de când te-am văzut atunci, în seara în care am ajuns aici, am simţit ceva, cum să zic eu, altfel, dar nu puteam fi sigur, acum însă, după ce te-am cunoscut, sunt sigur. Iulia, eu...m-am îndrăgostit de tine...aş vrea mult de tot să putem fi

împreună...toată viaţa...

George tăcu. Fusese un gest eroic. El care nu-i spusese niciodată vreunei fete cuvinte tandre, el care evita să iasă în lume pentru a nu fi asaltat de vreo fată dornică de „o partidă bună”, se schimbase dintr-o dată. Chiar reuşise să-şi exprime destul de clar gândurile. Acum, aştepta înfrigurat răspunsul. Şi ca să se teamă mai puţin, luă mâna Iuliei în mâna sa.

- Şi eu simt la fel, George, nu credeam să mi se întâmple tocmai mie...

- De multe ori am crezut că sunt fericit şi poate am şi fost, dar sigur nu ca acum. Acum mă simt împlinit. Ştiu că alături de tine voi putea înfrunta viaţa.

- Deocamdată, chiar avem ceva de înfruntat...

- La ce te referi? nu cred că părinţii noştri s-ar putea opune...

- Nu la asta mă refer, ci la distanţă. Eu plec totuşi...

- Şi nu vreau nici măcar să încerc să te opresc. Cariera e foarte importantă. Ai muncit mult şi ai reuşit. Nu regret că am plecat din Bucureşti. Poate acolo nu te-aş fi întâlnit niciodată. Voi face

însă tot posibilul să mă întorc. Şi asta fără ajutorul nimănui. Ştii de ce-am plecat. Ţi-am povestit. N-o lua ca pe un orgoliu prostesc. Nu am cum trăi în umbra cuiva toată viaţa, chiar dacă e tatăl meu, mă iubeşte şi-mi doreşte tot binele din lume. Pe lângă Victor Nicolau există şi George Nicolau, care le e recunoscător părinţilor pentru tot ce l-au învăţat, dar poate să dovedească că toată truda lor n-a fost zadarnică. A meritat. E un om întreg, apt pentru viaţă.

Iulia zâmbi. George îi ţinuse un discurs care părea că-l mai spusese, cel puţin în gând sau în faţa oglinzii. De fapt, George se convingea pe sine însuşi, totuşi Iulia îi era recunoscătoare pentru că nu încerca să o oblige să renunţe la ceea ce până nu demult, însemna viaţa ei.

- Îţi mulţumesc, George, simt că va fi bine, nu se poate altfel, dragostea noastră e sinceră. Vom trece noi şi peste acest impediment. Apoi vom fi împreună, fericiţi, pentru tot restul vieţii.

Spunând asta, Iulia se lipi de el cu nevoia celui care vrea să se simtă ocrotit. George o mângâie uşor şi-o strânse în braţe cu toată dragostea. Soarele le răsărea în suflete deşi în jurul lor se lăsa înserarea.

*

Iulia se plimba prin încăpere neliniştită. Mai erau 15 minute până la plecarea trenului şi George nu venise. Nu ştia ce să creadă. Se temea să nu se fi întâmplat ceva. Îl sunase de mai multe ori dar nu răspundea nici pe mobil, nici la telefonul din cameră. Nu se mutase încă de la hotel, pentru că patronul îi oferise un discont dacă rămânea luna întreagă.

Nu mai avea timp, trebuia să se hotărască. Nu putea să nu fie în Bucureşti în prima ei zi de serviciu. Asta ar fi dat o notă de neseriozitate. Se gândi să-l trezească pe tatăl său, dar acesta avusese o urgenţă azi-noapte, o operaţie dificilă şi abia aţipise de maxim o jumătate de oră.

- Da, asta e soluţia, voi chema un taxi. O să-l sun pe tata imediat ce ajung la Bucureşti să văd ce s-a întâmplat. Formă numărul:

- Vă rog să trimiteţi urgent un taxi pe strada Morii, la numărul 15, la doctorul Mihuţ. Trebuie să ajung la gară la trenul de şase fără zece. Mulţumesc. O să-l aştept în stradă.

Iulia ridică geanta grea de voiaj, luă poşeta

şi deschise uşa. Voia să-şi ia toate bagajele odată, să nu mai facă zgomot ieşind pe uşi. În momentul în care se opintea cu geanta, simţi o mână puternică ajutând-o şi se întoarse fericită:

- George, ai ajuns în sfârşit...

- Nu e George, sunt eu, tata, mă dusesem să scot maşina în faţa casei, dar am văzut oprindu-se taxiul şi-am intrat să te chem...

- Tati, nici nu te-am auzit ieşind...credeam că dormi, am auzit că ai avut o intervenţie grea...

- Da, era cât pe ce să pierdem pacientul...dintr-o simplă apendicită...din cauza unor complicaţii neaşteptate...dar acum e totul în ordine. Cum ai fi crezut că pot dormi când fiica mea pleacă?

- Tati, ştii, George n-a venit. Îmi promisese că mă conduce la gară, dacă s-o fi întâmplat ceva?

- Nu-ţi face griji. Tu ai grijă de tine, o să-l caut eu şi-o să te sun imediat ce am veşti.

Taximetristul încălcă vreo câteva reguli de circulaţie, dar ajunseră în gară odată cu trenul. Iulia se urcă în vagonul unde avea biletul rezervat încă de acum câteva zile şi nu mai apucă decât să-i facă un semn de „la revedere” tatălui său, că trenul se şi puse în mişcare şi curând lăsă în urmă gara şi o

bună bucată din viaţa ei.

Era a doua mare plecare. Prima fusese când părăsise Timişoara şi pe bunici, numai că atunci era foarte mică şi nu simţise despărţirea. Iar la Timişoara se întorsese. Acolo absolvise facultatea. Da, hotărî Iulia şi aici mă voi întoarce. Nu ştiu acum de ce sau când, dar voi reveni.

Tatăl rămase în gară cu o povară grea pe suflet. Nu putuse să-i spună. Nu acum. Se întoarse la taxi:

- Du-mă direct la spital, te rog!

*

La început doamna Maria nu se impacientă. George îi spusese că o conduce pe Iulia la gară, aşa că se gândi că întârzie motivat. Când trecu însă de ora zece, intră deja în panică. Dădu telefon la hotel, dar recepţionera îi comunică că nu era în cameră, că se pare că nu fusese toată noaptea şi că nu-l găsise nici domnişoara Iulia când îl sunase pe la cinci dimineaţa.

- Deci n-a condus-o la gară, ce s-o fi

întâmplat? se gândi doamna Maria în timp ce-şi suna soţul care era profesor de matematică.

- Costel, eu sunt, Maria. Da, ştiu că eşti la oră, dar cred că s-a întâmplat ceva. George n-a venit la servici şi nici nu a condus-o pe Iulia la gară. Nu e nici la hotel şi nu ştiu unde să-l mai caut...

- Fii liniştită, ce putea să i se întâmple aici, în oraşul nostru? Ai sunat la poliţie sau la salvare?

- Nu, n-am sunat, de fapt mă tem de ce-aş putea afla...

- Bine, uite cum facem. După ora asta, sunt liber. Vin la bancă şi vedem împreună ce e de făcut.

- Bine te aştept, mulţumesc!

Închise telefonul şi-şi lăsă capul în palme. Doamne, numai de nu s-ar fi întâmplat ceva rău cu George...azi-noapte nu adormise până târziu, apăsată de tot felul de gânduri stranii...

Auzi în uşă un ciocănit uşor şi în prag apăru Costel.

- Bună dragă, tot n-a venit George?

- Nu, n-a venit.

- M-am gândit să-i dăm un telefon lui Liviu, la spital. Poate ştie el ceva, ce părere ai?

- Da, sigur, vezi, nu m-am gângit la asta, da, e bine, sună-l tu.

Costel ridică receptorul, formă numărul spitalului apoi ceru cu doctorul Mihuţ.

- Da, se auzi în receptor vocea obosită a doctorului...

- Liviu, eu sunt, Costel. Iartă-mă că te deranjez, dar George nu a venit la servici astăzi şi soţia mea este foarte îngrijorată. Mă gândeam să te întreb dacă nu ştii tu ceva despre el....

- Ba da, ştiu, au sunat aseară târziu doi puşti la salvare, era trecut de ora 12. Ei veneau de la discotecă şi l-au găsit chircit pe jos, în apropiere de telefonul public, lângă poştă. Cred că a vrut să sune dar n-a mai avut putere. Oricum, a fost adus la timp. Avusese o apendicită perforată. Eram de gardă. Costel, a fost o operaţie foarte grea. Mă gândeam mereu la Iulia, mă copleşeau emoţiile, dacă dădeam greş?. Doamne, cât mă bucur c-am reuşit! Acum e în afara oricărui pericol. După-masă puteţi veni să-l vedeţi, o să se bucure.

Doamna Maria, care auzise totul, nu-şi putea opri lacrimile.

- Sper că plângi de fericire, Maria, glumi soţul său. Ai auzit, e în afara oricărui pericol. Vin

să te iau la cinci şi mergem să-i facem o vizită.

Dădu să iasă, când în birou intră una dintre angajate, cu un dosar în mână:

- Doamna directoare, acum câteva clipe a venit un client care voia să plătească rata şi nu-şi adusese numărul de cont. Văzând că George întârzie, i-am căutat dosarul prin sertare şi am găsit un plic. Nu am vrut să fiu indiscretă, credeam că este ceva ce ţine de serviciu, aşa că m-am uitat ce conţine. Îşi pregătise toate actele pentru a se înscrie la un concurs, la banca centrală. Astăzi e ultima zi pentru a trimite plicul, iar dacă este admis, va da un examen în noiembrie. Acum, că e în spital, poate va rata şansa asta...

- Ei şi ce-i dacă e la spital? Concursul e doar în noiembrie. Până atunci va fi uitată această pârdalnică de apendicită. Dă plicul încoace, îl pun eu la poştă, doar e în drumul meu, spuse domnul Pandea. L-ai verificat? Conţine tot ce trebuie?

- Da, e în ordine, dar ce va zice George?

- Lasă asta pentru atunci, viaţa trebuie trăită pas cu pas. Apoi întorcându-se către soţia sa:

- La cinci, nu uita, nu-ţi programa nici o altă întâlnire...

Maria zâmbi. Asta era o glumă de-a lor din

tinereţe. Costel îi trimitea flori şi un bilet. „Nu-ţi programa nici o altă întâlnire. Vin eu! Cu drag, Costel”. Doamne, cum mai trec anii. Parcă acum era la festivitatea de premiere după terminarea clasei a XII-a. Îmbătrânise mult. Cu ea viaţa nu fusese darnică, unele dintre fostele sale colege arătau de parcă-i erau fiice, ei îi dăruise un singur lucru: o inimă curată pentru a-i iubi pe toţi cei din jurul ei. Uneori poate fi suficient. Mai are puţin până la pensie. Se va pensiona şi Costel şi poate vor putea face o excursie până în State să-l vadă pe Sorin. El îi invită mereu, numai că până acum n-a fost hotărâtă să plece.

*

Iulia ajunse la Bucureşti pe înserat. Gara de Nord, cu forfota ei i se păru obositoare şi după drumul lung în care o chinuiseră tot felul de gânduri negre, se întrebă ce caută ea aici, în acest oraş de care n-o lega nimic şi-n care se simţea străină.

Opri un taxi, îi dădu adresa familiei la care urma să locuiască şi în acel moment îşi dădu seama

că mergea la familia Nicolau. Să fie oare coincidenţă, sau erau chiar părinţii lui George? Zâmbi acestui gând. Da, ar fi mai mult decât posibil, George îi spusese că tatăl lui este medic, aşa că probabil era fostul coleg al părinţilor ei, care făcuseră medicina la Bucureşti. Odată înfiripat acest gând, începu să-i dea emoţii. Cum va trebui să reacţioneze? Oare George le-a povestit despre ea? Ştiau pe cine aşteaptă?

Gândurile îi fuseseră întrerupte de sunetul telefonului mobil. Era tatăl său:

- Ai aflat ceva, tati? se repezi Iulia cu aceeaşi îngrijorare în glas.

- Am făcut chiar mai mult, uite pe cine-ţi dau la telefon...

- Iulia, draga mea, ai ajuns deja la Bucureşti?

- George, ce s-a întâmplat? Eram atât de îngrijorată...Da, am ajuns în Bucureşti, acum sunt în taxi...

- Poţi să stai liniştită, acum totul e în ordine, să nu fi supărată pe tatăl tău...Nu ţi-a spus azi-dimineaţă, pentru că nu vroia să te îngrijoreze şi mai tare. Eu eram urgenţa din noaptea dinaintea plecării tale... Mulţumită lui trăiesc.

- Doamne, George, ce-ai păţit?

- Mai nimic, o apedincită...numai c-a apărut durerea din senin, exact după ce ne-am despărţit şi a fost atât de mare încât am leşinat. Dacă nu erau cei doi tineri care se întorceau de la discotecă şi care au anunţat salvarea, putea fi rău. Şi-apoi, tatăl tău, a făcut mai mult decât era omeneşte posibil şi n-a mai plecat de lângă mine decât atunci când te-a condus la gară. De acolo s-a întors la spital.

- Sigur e totul bine acum? vru Iulia să se convingă.

- Sigur, stai liniştită, oricum mai stau în spital vreo săptămână, apoi voi avea concediu medical câteva zile şi voi sta numai în casă. Vom vorbi la telefon. Te pup, ai grijă de tine!

- Şi eu te pup. Deja mi-e dor să vorbim iar...spune-i tatălui meu că-i mulţumesc mult. Nu m-am supărat că nu mi-a spus însă ... Bine, pa! Mai vorbim! Acum trebuie să cobor.

Luându-şi geanta din portbagaj, Iulia-şi aminti că uitase să-i spună că va locui în casa lui. Era sigură de asta deşi nu i se confirmase încă. Nu putea fi o coincidenţă. Destinul îşi urma calea.

*

Primele zile postoperatorii trecură. George se simţea din ce în ce mai bine. Doctorul Mihuţ îl vizita zilnic şi tot zilnic, doamna Maria îi aducea mâncare de regim. Seara, venea şi domnul Pandea şi jucau şah. Se simţea atât de bine în mijlocul lor, încât nu se mai gândea deloc la Bucureşti. Dacă nu ar fi fost acolo părinţii şi mai nou, Iulia, nu s-ar mai fi întors niciodată. Se bucurase iniţial când doamna Maria îi spusese că trimisese plicul cu actele pentru înscrierea la concurs, acum însă, parcă ar fi preferat să se întoarcă Iulia şi să se stabilească aici. Era un orăşel liniştit, cu oameni cumsecade, gata să-ţi sară oricând în ajutor. Se gândea chiar că săptămâna viitoare va merge la Bucureşti pentru ultimele zile de concediu medical şi o să stea de vorbă serios, atât cu părinţii săi, cât şi cu Iulia. Nu vroia să-i strice planurile, însă auzise că profesorul de economie de la Liceul de Ştiinţe Economice se pensionează în primăvară şi postul se va da la concurs. Iulia putea să încerce. Ba, mai mult, poate reuşea un transfer, postul de aici fiind inferior celui deţinut de ea acum. Toate astea vor trebui discutate.

Se întâmplase totul atât de repede. O găsise

pe Iulia şi o pierduse pe Iulia, plecase de acasă dar îşi regăsise părinţii pe care-i credea departe de el, ajunsese între oameni străini care se comportau de parcă l-ar fi cunoscut de când lumea.

Viaţa începuse să fie cu totul altfel decât o ştiuse el. A cerut şi i s-a dat. Acum trebuie să ştie ce să facă cu darul primit pentru ca totul să fie bine pe mai departe.

*

Claudia era cât se poate de fericită de când locuia Iulia la ei. Nu mai era singură. Deşi programul Iuliei era destul de încărcat, îşi făcea mereu timp să stea de vorbă sau să coboare câteva minute la o ceaşcă de ceai. Amândurora le plăcea dimineaţa ceaiul aromat cu pâine prăjită. Atunci puneau ţara la cale şi-şi făceau planuri pentru întreaga zi. Seara, mergeau împreună la spectacole sau la vernisaje şi timpul trecea pe nesimţite.

Iulia, care crescuse numai cu tatăl ei, se simţea grozav în compania doamnei Claudia. Avea o mamă căreia să-i povestească toate greutăţile pe care le purta pe umeri. Încă din seara în care

ajunsese în casa lor îi povestise pe nerăsuflate cum îl cunoscuse pe George, cum se îndrăgostiseră unul de altul şi cum sperau să fie fericiţi împreună. Dragostea lor era umbrită numai de distanţa auto-impusă şi mai nou de operaţia pe care George o suferise.

Membrii familiei Nicolau nu se aşteptaseră la atâta sinceritate şi mai ales nu-şi închipuiseră că fata despre care le povesteşte George în e-mailuri interminabile, este una şi aceeaşi cu fiica prietenului lor, Liviu.

Până s-o cunoască, Claudia fusese oarecum geloasă, îi spunea mereu soţului ei:

- Cum a putut să se îndrăgostească aşa, la prima vedere, de-o necunoscută? Îl credeam mai cu picioarele pe pământ, nu m-am aşteptat la aşa ceva din partea lui. Nu voi fi de acord niciodată cu această personană, care s-a înfiltrat cu de-a sila în viaţa lui.

- Claudia, îi răspundea calm Victor, uiţi cum ne-am cunoscut? Între noi n-a fost dragoste la prima vedere? Eu credeam că tu nu vei îmbătrâni niciodată şi uite cum reacţionezi...

- Să-mi spui tu aşa ceva? Mie? Chiar crezi că nu mai înţeleg iubirea? se enerva Claudia...

Conflictul se stingea cu o îmbrăţişare şi totul intra în normal, doctorul Nicolau fiind convins că focul ce se aprindea în imaginaţia soţiei sale era unul de paie care se va stinge repede atunci când George va veni acasă cu aleasa inimii lui.

Iar focul se stinse chiar mai repede, după ce Claudia o cunoscu pe Iulia. O acceptase rapid şi nu contenea să se bucure de prezenţa ei. Acum, doctorul Nicolau se temea ca soţia lui să nu devină agasantă înconjurând-o pe Iulia cu prea multă grijă maternă, dar constatase că fata nu numai că accepta această atenţie dar îi făcea chiar plăcere.

Conveniseră să nu-i spună lui George că Iulia stătea la ei. Ştia el ceva despre o fată care locuia la părinţii săi, dar nu făcuse legătura şi ele, cu complicitatea tatălui Iuliei nu-i spuseseră nimic. Trebuia să fie o surpriză.

*

George se trezi uşor, încă înainte de-a auzi alarma telefonului. Dormise de altfel, cu gândul la drumul pe care-l avea de făcut. Se bucura că pleacă

la Bucureşti. Îi era dor de Iulia şi de părinţi. Nici internetul, nici telefoanele nu pot desfiinţa distanţa. Mai alină, dar nu vindecă.

Bagajul era făcut aşa că George coborî la recepţie. Taxiul pe care-l comandase sosi şi în nici zece minute era la gară. Trenul ajunse la timp şi George descoperi că avea loc într-un compartiment în care nu mai era nimeni. Aţipi. Îl treziră zgomotele obişnuite ale unei gări. Îl chinuia setea, aşa că se gândi să coboare să cumpere o apă minerală. În compartiment mai intră cineva chiar în momentul în care George dădu să iasă.

Gara era destul de mare. Aerul rece al nopţii îl învălui şi George îşi încheie sacoul. Văzu nu departe un chioşc şi se aşeză la rând.

- Poftiţi, vă rog!

- O apă minerală, ceru George politicos. Plăti şi se întoarse spre peron. Rămase stupefiat. trenul plecase. Nici măcar nu se mai vedea.

Nu se necăji. Învăţase să ia lucrurile aşa cum sunt. Bunica lui îi spusese odată că oamenii nu ştiu ce e bine pentru ei, aşa că cel mai bun lucru este să-l lase pe Dumnezeu să hotărască. Ce putea face? Până la Bucureşti mai era destul, abia intraseră pe Valea Prahovei. Se gândi că deşi lăsase

bagajul în tren, avea norocul să nu fi lăsat banii, aşa că ieşi la şosea, la o ocazie.

Avu noroc. O maşină opri imediat. La volan, un domn distins, îmbrăcat într-un costum scump:

- Unde mergeţi?

- La Bucureşti...

- Urcaţi... şi eu merg tot la Bucureşti. Nu aveţi bagaj?

- Aveam, dar a rămas în tren, spuse George şi-i povesti toată întâmplarea.

- Nu-i nimic, poate o să vă recuperaţi şi bagajul în Gara de Nord. Nu se ştie niciodată, mai sunt şi oameni serioşi.

Drumul decurse fără nici un fel de probleme şi George ajunse la gară cu puţin înaintea orei de sosire a trenului. Acum era pe peron în aşteptarea trenului.

Atunci auzi vestea. Trenul în care fusese el deraiase şi se părea că erau mai multe persoane rănite, ba chiar şi câteva decedate. Erau încă zvonuri neconfirmate, dar ceva se întâmplase, deoarece trenul era în întârziere şi cei de la informaţii nu dădeau nici un fel de relaţii.

Se gândi că nu mai are rost să aştepte. Nu

pieduse mare lucru: câteva haine şi cartea de identitate. O să mai treacă mâine. Acum, cel mai bun lucru era să meargă acasă, să se întâlnească cu părinţii, s-o caute pe Iulia... Se bucură în gând că nu le spusese că vine azi. Ar fi putut fi îngrijoraţi de povestea cu trenul...

*

Acasă la familia Nicolau era mare agitaţie. Tatăl Iuliei le spusese că George a plecat spre Bucureşti şi acum îl aşteptau cu un adevărat festin.

- Vai, ce surpriză plăcută va fi când o să te vadă aici...se bucură iarăşi doamna Claudia

- Abia aştept să-l întâlnesc, zâmbi Iulia

- Fetelor, staţi liniştite, e deja ora la care ar trebui să sosească trenul. În nici jumătate de oră va fi acasă. Pun şampania la rece...

Se auzi soneria. Domnul Nicolau merse să deschidă. În uşă erau doi poliţişti, care-l priveau cumva cu milă.

- Domnule doctor, poate dumneavoastră nu mă cunoaşteţi, sunt sectorist pe această stradă...

- Ba da, vă cunosc, ne-am mai întâlnit, dar nu-mi amintesc în ce situaţie...

- Deşi nu-mi place ceea ce trebuie să vă spun, nu pot ocoli... Se opri. Nu-şi găsea cuvintele. În uşă apăru şi doamna Claudia:

- Cine e, ce s-a întâmplat?

- Nu ştiu încă, domnii sunt de la poliţie, spuse Victor înghiţind în sec.

- Nu ştiu dacă aţi auzit la ştiri...trenul accelerat care trebuia să vină de la Timişoara a deraiat. Cauzele nu se cunosc încă. Am primit listele cu răniţii şi cu persoana decedată. Au identificat cadavrul, deoarece era singur în compartiment şi avea în geantă actul de identitate...

- Trebuie să vin la spital, sunt aduşi răniţi aici? nu se dezmeticea doctorul Nicolau.

- Doamne, Victor, cu trenul ăsta trebuia să vină George...aproape strigă doamna Claudia, spuneţi-mi, ce s-a întâmplat?

- Doamnă, regret, se pare că domnul George Nicolau, care avea domiciliul la adresa aceasta este persoana care a decedat. Cauzele decesului nu se cunosc. Se va face o autopsie. Mâine o să trimit o maşină, să veniţi la noi pentru identificare.

Se lăsase o tăcere deplină. Nimeni nu mai

putea să spună nici un cuvânt. Iulia se atârnase pur şi simplu de braţul doamnei Claudia şi încercau amândouă să înţeleagă. Era oare posibil ca George al lor să nu mai fie?

Doctorul Nicolau, care crezuse întotdeauna că are o fire tare, le cuprinse pe după umeri şi le conduse până la canapeaua din hol. Nici nu puteau plânge. Moartea intrase în fiinţa tuturor. Erau împietriţi de durere.

Uşa rămăsese deschisă larg. Toate becurile erau aprinse, dar din casă nu se auzea nici un sunet. George se sperie. Ce se putuse întâmpla? Intră tiptil şi rămase în uşă privindu-şi cu drag mama şi viitoarea soţie, care îmbrăţişate, plângeau.

Încercă să înţeleagă, dar îi fu imposibil. Până şi tatăl lui, pe care nu-l văzuse plângând niciodată avea lacrimi pe obaji şi stătea pe un colţ de scaun în penumbră, cu capul prins în mâini. Voise să-şi facă o intrare triumfală, dar nu putu decât să şoptească:

- Ce s-a întâmplat?

Trei capete se ridicară dintr-o dată şi trei inimi care încetaseră să mai bată, simţiră iarăşi căldura iubirii...

Cuprins

ISBN-10: 973-87933-4-3
ISBN-13: 978-973-87933-4-7